

***αδιαβόλευτος** επίθ. αδιαβόλιφτους Σαμοθρ.
Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διαβολευτός
διαβολεύω.

Ὁ μὴ ὑποπτεύων τι. Ἀντίθ. διαβολεμένος.

αδιάβροχος επίθ. λόγ. σύνηθ. αδιάβρεχο τό, Παξ.
ἀβρεχο Κέρκ. Παξ. Σῶρ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀδιάβροχος.

1) Ὁ μὴ διαβρεχόμενος λόγ. σύνηθ.: Παπούτσια ἀπὸ
ἀδιαβροχο σύνηθ. Λινὸ ἀδιάβροχο Πελοπν. (Πάτρ.)

2) Τὸ οὐδ. οὐς., μανδύας ἐξ ἀδιαβρόχου ὑφάσματος
ἐν ἄν.: Φορῶ τὸ ἀδιάβροχό μου.

αδιαγγουρεῖα ἡ, Σίκιν.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀδιαγγουρο κατὰ τὰ εἰς -εἶα ὄν.
φυτῶν.

Τὸ φυτὸν σίκυς ὁ ὑδροπέπων (citrullus vulgaris) τῆς
τάξεως τῶν κολοκυνθωδῶν (cucurbitaceae). [**]

αδιαγγουρένιος ἐπίθ. Σίκιν. Φολέγ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀδιαγγουρο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ένιος.

Ὁ κατεσκευασμένος μὲ ἀδιαγγουρο, ἥτοι ὑδροπέ-
πονα ἐνθ' ἄν.: Ἀδιαγγουρένια πίττα (ἐξ ἀλεύρου ζυμωμένη
μετὰ χυμοῦ ὑδροπέποντος) Σίκιν.

αδιαγγουρο τό, Σίκιν. Σίφν. Φολέγ. ἀδιαγγορο
Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐς. *ὑδράγγουρο.

Ὁ καρπὸς ὑδροπέπων τῆς ἀδιαγγουρεῖας. Συνών.
καρπούζι, χειμωνικό. [**]

αδιάγερτος ἐπίθ. Κάρπ. ἀδιάετος Θήρ. Κάρπ.
ἀδιάετος Κάρπ. ἀγιάετος Κρήτ. ἀγιάετος Κάρπ.
Κρήτ. ἀγάρετος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διαγερός < δια-
γέρω.

1) Ὁ μὴ ἐπιστρεφόμενος, ὁ μὴ ἀποδιδόμενος, ἀνεπί-
στρεπτος Κάρπ.: Παροιμ. φρ. Δανεικὰ καὶ ἀγιάερα (ἐπὶ
χρημάτων δανειζομένων καὶ μὴ ἐπιστρεφομένων) Κάρπ.
Συνών. παροιμ. φρ. δανεικὰ καὶ ἀγύρευτα (ἰδ. ἀγύ-
ρευτος), δανεικὰ καὶ ἀγύριστα (ἰδ. ἀγύριστος). β)
Ὁ ἐξ οὗ δὲν ἐπιστρέφει τις, συνήθως ἐπὶ τόπου, τοῦ Ἄδου
Κρήτ.: Φρ. Ὅσον τὸν τόπον τὸν ἀγιάερον! (ἐνν. νὰ πάς. Ἀρὰ)
|| Ἄσμ.

Ὅσον τὸν τόπον τὸν ἀγιάερον ἐκεῖα θελὰ σὲ πάω
κ' εἰς τὸν ἀμεταγάρετον νὰ ᾄξῃς καὶ μὴ μεγάλο

2) Οὐς. κατὰ παράλειψιν τῆς λ. τόπος, ὁ τόπος
ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν ἐπαναστρέφει τις, ὁ τόπος ποῦ δὲν
ἔχει γυρισμό, συνήθως ὁ Ἄδης Θήρ. Κάρπ. Κρήτ. κ.ά.:
Φρ. Ἀμε'ς τὸν ἀγιάερον! (ἀρὰ) Θήρ. Κάρπ. Πήγαινε'ς τὸν
ἀγιάερον! (ἀρὰ) Κάρπ. Ἀς πάη'ς τὸν ἀγιάερον! (ἀρὰ) Κρήτ.
Πβ. ἀγύριστος, ἀμεταγύριστος, ἀμεταγάρετος.

αδιαγούμιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδιαγούμιστους Θεσσ.
Μακεδ. ἀδιάγ'μιστους Μακεδ. ἀδιαγούμητος Λεξ. Γαζ.
(λ. ἀκέρατος).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διαγουμιστός
< διαγουμίζω. Ὁ τύπ. ἀδιαγούμητος κατ' ἀναλογ.
τῶν ἐκ περισπωμένων ρ. παραγομένων.

Ὁ μὴ λεηλατηθεὶς, ὁ μὴ διαρπασθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἐνα
σπίτ' ἐμ'νι μονάχα ἀδιαγούμιστον Μακεδ.

αδιαθεσία ἡ, λόγ. σύνηθ. αδιαθισία Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδιάθετος.

Τὸ νὰ μὴ ἔχη τις διάθεσιν, ἐλαφρὰ ἀσθένεια ἐνθ' ἄν.:
Εἶχα μὲ μὴ μικρὴ αδιαθεσία χτὲς καὶ γι' αὐτὸ δὲ μπόρεσα
νὰ ῥθω σύνηθ.: Ἐχ' αδιαθισία σήμερον τὸν πιδὶ Αἰτωλ.

αδιάθετος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀδιάθιτους Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀδιάθετος=ὁ μὴ διατεθειμένος, ὁ μὴ
διατεταγμένος ἢ ὁ μὴ καταλιπὼν διαθήκην.

Ὁ μὴ ἔχων διάθεσιν, ὁ ὀλίγον ἀσθενὴς ἐνθ' ἄν.:
Ἦμουν λίγο ἀδιάθετος καὶ δὲ βγήκα ἔξω σύνηθ. Εἶνι ἡ
ῥ'ναῖκα μ' ἀδιάθιτ' καὶ δὲ θά ῥτου Αἰτωλ. Πβ. κακο-
διάθετος.

αδιαθετῶ λόγ. σύνηθ. αδιαθιτῶ Στερελλ.(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδιάθετος.

Εἶμαι ἀδιάθετος, ὑπονοσῶ ἐνθ' ἄν.: Ἀδιαθέτησα ἔχτὲς
καὶ δὲ μπόρεσα νὰ πάω γιὰ τὴ δουλειά σου σύνηθ. Ἀδιαθέτ'σι
σήμερον οὐ γέροντας καλὰ καθούμινα Αἰτωλ.

***αδιακέντητος** ἐπίθ. ἀδιατσέντιστος Ἀθῆν. (πα-
λαιότ.) —ΘΦιλαδελφ. Ἱστορ. Ἀθηνῶν 1,353.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. διακεντητός < δια-
κεντῶ, παρ' ὃ καὶ διακεντιστός < διακεντίζω.

Ὁ μὴ κεντημένος ἐνθ' ἄν.: Βρακοζούνια διατσεντιστά
καὶ ἀδιατσέντιστα ΘΦιλαδελφ. ἐνθ' ἄν.

αδιακίνητος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διακίνητος < δια-
κινῶ.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἔγινεν ἀκόμη ἀρχή: Τὸ φου-
στάνι μου ἀδιακίνητο τό'χω ἀκόμα (δὲν ἤρχισα ἀκόμη νὰ
ράπτω τὸ φουστάνι μου).

αδιακλυστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδᾱκλυστος Πόντ.(Τραπ.
Χαλδ.) ἀδκιάκλυστος Κύπρ. ἀδᾱκλυγος Πόντ. (Σάντ.
Χαλδ.) ἀγιάκλυστος Πόντ. (Σινώπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διακλυστός < δια-
κλύζω.

Ὁ μὴ περιχυθεὶς, ὁ μὴ πλυθεὶς δι' ὕδατος, ἄπλυτος,
ἀκαθάριστος, ἐπὶ ἀγγείων καὶ ἐνδυμάτων ἐνθ' ἄν.: Ἐφ-
κεν τὲς καντήλες ἀδκιάκλυστες (καντήλες = ποτήρια) Κύπρ.
Πιάττα ἀδκιάκλυστα αὐτόθ. Ἀδᾱκλυστα λώματα (ἐνδύματα)
Τραπ. Τσανάκι ἀγιάκλυστο Σινώπ.

***αδιακόμπητος** ἐπίθ. ἀδᾱκόμπητος Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διακομπητός
< *διακομπῶ.

Ὁ μὴ διευθετηθεὶς, ὁ μὴ καθαρισθεὶς, ἐπὶ οἰκίας:
Ὅσπιν ἀδᾱκόμπητον. Συνών. ἀσυγύριστος.

αδιάκοπα ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ. ἀδιάκοπα Κρήτ.
ἀδιάκουπα Ἡπ. (Χουλιαρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδιάκοπος.

Διαρκῶς, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως ἐνθ' ἄν.: Σοῦ τὸ κοπα-
νάω ἀδιάκοπα, μὰ δὲν ἀκούς Πελοπν. (Ἀρχαδ.) Ἀδιάκοπα

